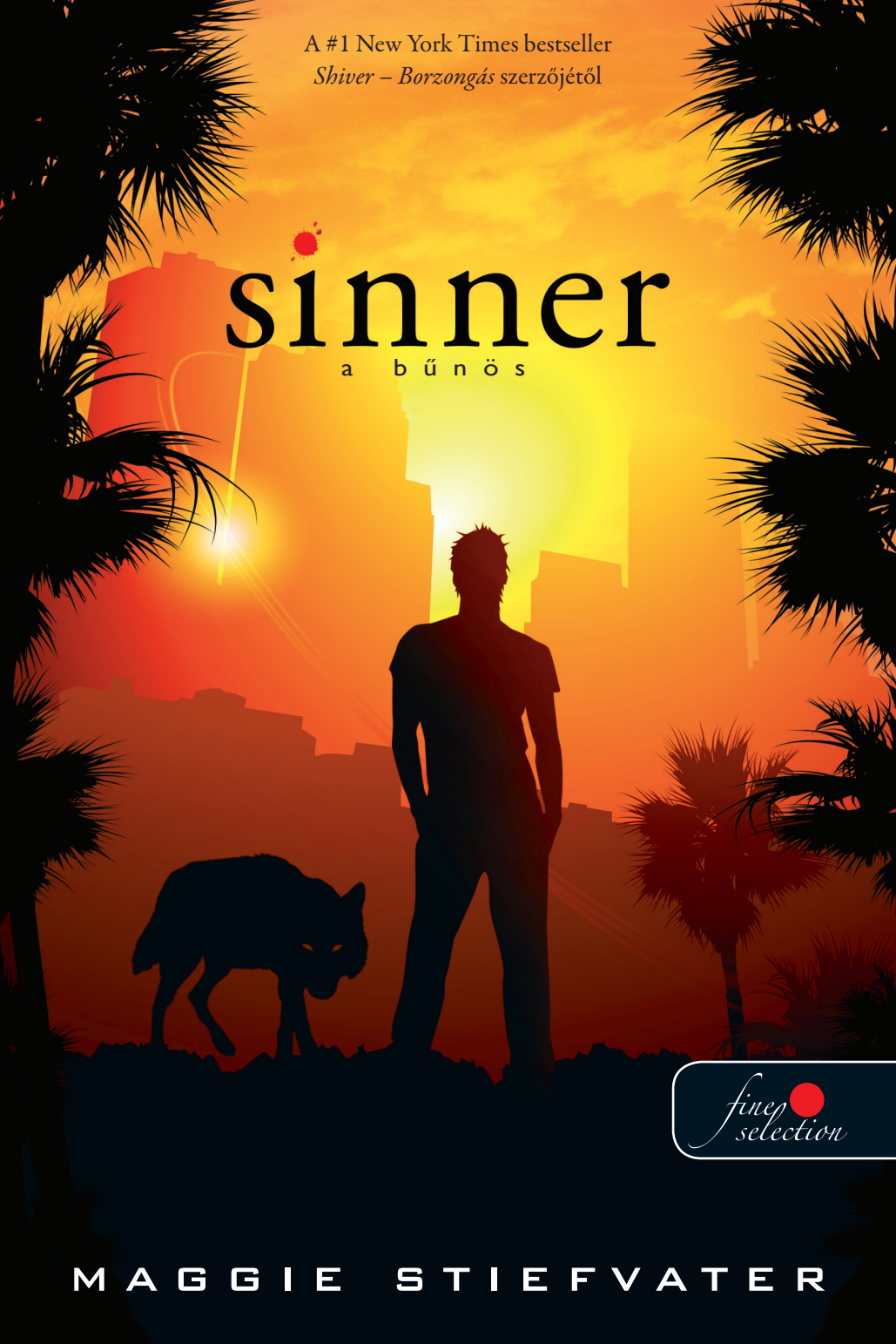

A #1 New York Times bestseller
Shiver – *Borzongás* szerzőjétől

sinner

a bűnös

fine
selection

MAGGIE STIEFVATER

M A G G I E S T I E F V A T E R

sinner
a b ú n ö s

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Az olvasóknak, akik mindig ott vannak.
Tudjátok, kikre gondolok.*

„Csak zuhant, zuhant, zuhant. Hát ennek már sohase lesz vége?”¹

Lewis Carroll: Alice Csodaországban

*„Ahol egykor te voltál, most lyuk tátong,
és valahogy folyton körbe-körbe járom
nappal, s éjszaka belecsúszom. Pokolian hiányzol.”*

Edna St. Vincent Millay: Levelek

¹ Kosztolányi Dezső fordítása.

Nem a vége, pont azelőtt

VÉRFAKAS VAGYOK LOS ANGELESBEN.

Azt kérdezed, miért tettem.

Mit miért?

– *Ezt az egészet, Cole. Mindent.*

Folyton túlzásokba esel, nem gondolhatod úgy, hogy *mindent*. Az elmúlt öt hetet érted ezalatt. Arra célzol, hogy porig égettem a munkahelyedet. Arra, hogy kirúgattam magunkat az egyetlen sushiétteremből, amit szerettél. Arra, hogy kinyújtottam a kedvenc leggingsedet, aztán még el is szakítottam, miközben a zsaruk elől menekültem.

Arra gondolsz, hogy miért jöttem vissza ide.

Ez nem minden, még ha most épp annak tűnik is.

– *Tudom, miért tetted.*

Tényleg?

– *Azért, hogy elmondhasd: „Vérfarkas vagyok Los Angelesben.”*

Állandóan azt hajtogatod, hogy csak azért csinálom ezt vagy azt, mert jól mutat a képernyőn, meg csak azért ejtek ki a számon bármit is, mert abból később jó dalszöveg lesz, vagy azért csinálom, mert úgy gondolom, hogy jól nézek ki közben. Úgy mondd, mintha lenne választási lehetőségem. Érzékelek bizonyos dolgokat a szememmel és a fülemmel, átszivárognak a pórusaimon, mire idegvégződéseim

fáradhatatlan pulzálásba kezdenek, neuronjaim lángra lobbannak. Mire mindez eljut az agyamig és kijön onnan, már egy teljesen más műfajról beszélünk, más pixelekről meg csatornákról, fényesről és mattról. Nem bújhatok ki a saját bőrömből. Előadóművész vagyok, énekes, vérfarkas és bűnös.

Attól, hogy közönség előtt énekelek valamit, még nem lesz kevésbé valódi.

Ha túléljük ezt az egészet, akkor elmondom neked a színtiszta igazságot. És ezúttal jobb lesz, ha tényleg hiszel nekem.

Érted jöttem vissza, Isabel.

1. fejezet

Cole

F# LIVE: Ma Cole St. Clairrel beszélgetek telefonon, aki a NARKOTIKA énekese, és ez az első interjúja... Hát, már jó ideje. Két évvel ezelőtt arccal előre a színpadra esett az egyik koncertjén, és ezt követően eltűnt. Mintha elnyelte volna a föld. A zsaruk még a folyók medrét is kikotorták, hátha rábukkanak. Nőnemű rajongóinak hullt a könnye, mint a záporoső, és szentélyeket emeltek neki. Hat hónappal később kiderült, hogy elvonón volt. Aztán megint eltűnt. De most nagyon is úgy tűnik, hogy hamarosan újabb dalokat fogunk hallgatni Amerika kedvenc rockfenegyerekétől, aki épp most írt alá egy szerződést Baby Northszal.

– A KUTYÁKRA VAGY A KISKUTYÁKRA szavazol inkább, Larry? – kérdeztem, miközben nyakamat nyújtogatva kilestem a fóliázott ablaküvegen.

Balra: vakítóan fehér autók. Jobbra: szénfekete kocsik. Leginkább Mercedések, de volt egy-két Audi is. A napfény csillogva verődött vissza a motorháztetőkről. Egymástól véletlenszerű távolságban elhelyezkedő pálmafák díszítették a terepet. Ideértem. Végre!

Szerelmes voltam a nyugati partba, úgy, ahogyan arra csak egy Amerika keleti partjáról jött ember képes. Imádatom egyszerű volt és tiszta, nem szennyezték olyan borzalmas dolgok, mint a valóság.

Sofőröm rám nézett a visszapillantó tükörben. Szemhéja úgy borult vörös szemére, mint egy félig felállított sátor. Gyászos lakója volt a testét fedő boldogtalan öltönynek.

– Leon.

Mobiltelefonom forrón simult a fülemhez.

– Erre a kérdésre nem lehet azt válaszolni, hogy *Leon*.

– Így hívnak – felelte.

– Hát persze – vágtam rá barátságosan. Ha jól belegondolok, egy pillanatig sem hittem, hogy úgy néz ki, mint egy Larry. Egy ilyen karórával aztán biztosan nem. Meg ezzel a szájjal. Leon nem Los Angeles-i, döbbsentem rá. Leon valószínűleg Wisconsin államból jött. Vagy Illinois-ból. – Kutyák. Kiskutyák.

Elgondolkodva lebiggyesztette az ajkát.

– Kiskutyák, azt hiszem.

Mindig mindenki a kiskutyákat választja.

– Miért a kiskutyák?

Larry – nem is, Leon! – dadogva válaszolt, mintha eddig bele sem gondolt volna.

– Valószínűleg érdekesebb lehet őket figyelni. Mindig mozgásban vannak.

Nem hibáztattam. Én magam is a kiskutyák mellett tettem volna le a voksomat.

– Szerinted miért lassulnak le, Leon? – kérdeztem. A fülemhez szorított telefon ekkor már nagyon forró volt. – Mármint a kutyák.

Leon egy pillanatig sem habozott, mielőtt rávágta a választ:

– Lestrapálja őket az élet.

F# LIVE: Cole? Ott vagy még?

COLE ST. CLAIR: Egy kicsit elkalandoztam a bevezető alatt. Megkérdeztem a sofőrömet, hogy a kutyákat vagy a kiskutyákat részesíti-e előnyben.

F# LIVE: Hosszas bevezető volt, az tény. Mit válaszolt, melyiket szereti jobban?

COLE ST. CLAIR: Te melyiket szereted jobban?

F# LIVE: Azt hiszem, a kiskutyákat.

COLE ST. CLAIR: Aha! Kétszeresen is aha! Larry... Leon... ugyanezen az állásponton van. Miért választottad a kiskutyákat?

F# LIVE: Azt hiszem azért, mert aranyosabbak.

Eltartottam a számtól a telefont.

– Martin az *F Natural Live*-től is a kiskutyákat választotta. Mert aranyosabbak.

Nem tűnt úgy, mintha ez a tény feldobta volna Leon hangulatát.

COLE ST. CLAIR: Leon úgy gondolja, hogy szórakoztatóbbak. Sokkal energikusabbak.

F# LIVE: Mondjuk, elég fárasztóak, nem? Végül is, olyankor jó buli, ha valaki máséről van szó. Akkor te csak nézegeted, takarítani meg másnak kell. Neked van kutyád?

Én vagyok a kutya. Amikor még Minnesotában laktam, együtt éltem azzal a hőmérséklet-ingadozásra érzékeny vérfarkaskáival, amelyekhez én is tartozom. Voltak olyan napok, amikor ez a tény sokkal

fontosabbnak tűnt, mint bármi más. Olyan titok volt ez, amely másoknak sokkal többet jelentett.

COLE ST. CLAIR: Nincs. Nincs, nincs, nincs.

F# LIVE: Négy nincs. Ez egy igazi exkluzív interjú, gyerekek! Cole St. Clairnek határozottan nincs kutyája. Viszont új albuma könnyen lehet, hogy hamarosan lesz. Hadd mutassak valamit, hogy jobban megértsétek! Emlékeztek rá, amikor még a csapból is ez folyt?

A vonal másik végén felcsendült az egyik legutolsó kislemezzalunk, a „Várj/Ne várj!”. Hangosan, tisztán, élesen. Olyan sokszor játszották az idők során, hogy én már egy csepp eredetiséget sem hallottam ki belőle. Rólam szólt, de valaki más írta. Mondjuk tényleg szuper dal volt – amit valaki más írt. Bárkinek is jutott eszébe az a basszusriff, nagyon is jól tudta, mit csinál.

– Mondhatod! – közöltem Leonnal. – Tulajdonképpen várakoztatnak. Épp az egyik dalomat játsszák.

– Meg sem szólaltam – válaszolta Leon.

Hát persze, hogy nem. A mi Leonunk némán szenvedett a menő Los Angeles-i limó kormányá mögött.

– Azt hittem, el akarod mesélni, hogy miért vezeted ezt a kocsit.

Erre átszakadt a gát, és csak úgy áradtak belőle az életét ecsetelő szavak. Cincinnati-ben kezdődött, amikor még túl fiatal volt ahhoz, hogy vezessen. Aztán a bérelt Cadillacben végződött, most, amikor már túl öreg volt ahhoz, hogy bármi mást csináljon. Harminc másodpercig tartott az egész történet.

– Van kutyád? – érdeklődtem.

– Elpusztult.

Hát persze, hogy elpusztult. Valaki dudálni kezdett mögöttünk. Vagy fekete autó volt, vagy fehér, abban meg szinte teljesen biztos voltam, hogy vagy Mercedes, vagy Audi. Harmincnyolc perce voltam Los Angelesben, ebből tizenegyet a dugóban töltöttünk. Hallottam, hogy létezik L. A.-nek olyan része is, amelyikre nem igaz a klisé, miszerint itt folyamatosan dugó van, de az nyilván azért lehetett, mert senki sem jár arra. Nem az erősségem az egy helyben ücsörgés.

Hátrafordultam, hogy kinézzek a hátsó ablakon. A monokróm tengerben megpillantottam egy üresben duruzsoló, citromsárga Lamborghinit – olyan élénk színe volt, mint valami játéknak, a háttérben pedig pálmafacsoportok húzódtak. Mellette egy medencekék Volkswagen kisbusz állt, amit egy rasztahajú nő vezetett. Miközben visszafordultam és lejjebb csúsztam a bőrülésen, láttam, amint a napfény megcsillan a raktárépületek tetején, a terrakotta kövezeten, a negyvenmillió hatalmas napszemüvegen. Ó, ez a város! *Ez a város!* Ismét előntött a boldogság.

– Csak nem egy hírességhez van szerencsém? – kérdezte Leon, miközben előrébb araszoltunk.

Még mindig szólt a fülemben a dal.

– Ha híres lennék, meg kellene kérdezned, hogy az vagyok-e?

Az a helyzet, hogy a hírnév csalfa barátoknak bizonyult: amikor kellett, sosem volt ott, amikor viszont el akartam rejtőzni egy kicsit, mindig megtalált. Leon számára senki voltam, ugyanakkor statisztikailag legalább egy ember volt nyolc kilométeres körzetben, akinek én jelentettem mindent.

Mellettünk egy Ray-Ban Wayfarer napszemüveget viselő pasas ült a kocsijában, és észrevette, mennyire bámulom Kaliforniát. Feltartotta a hüvelykujját, én pedig viszonztam a gesztust.

– Élőben adják ezt az interjút valamelyik állomáson? – kérdezte Leon.

– Állítólag.

Kapcsolgatni kezdett a rádióadók között. Egy pillanatra felcsendült a „Várj/Ne várj!”, de ő véletlenül átlépett a következő adóra. Addig ráztam az ülését, amíg vissza nem kapcsolt.

– Ez az?

Arcán kételkedő kifejezés ült. Hangom átlüktetett a hangszórókon, arra biztattam a hallgatókat, hogy vegyenek le magukról legalább egy ruhadarabot. Ezután azt ígértem – *megígértem* –, hogy reggel úgy gondolják majd, megérte.

– Nem úgy hangzik, mintha én lennék?

Leon úgy nézett rám a visszapillantó tükörben, mintha leolvashatná az arcomról a választ. Eléggé vörös volt a szeme. Olyan emberhez van szerencsém, aki mélyen átérzi a dolgokat, gondoltam. Nehéz volt elképzelni, hogy valaki ennyire nyomorultul érezze magát egy ilyen helyen, de valószínűleg én is épp ilyen boldogtalan voltam itt valamikor.

Viszont az már nagyon régen volt.

– Végül is, de.

Lassan a végéhez közeledett a rádióban játszott dal.

F# LIVE: Na, megvagyunk, gyerekek. Most már emlékeztek? Ó, azok a nyarak, amikor mindenki NARKOTIKA-ra bulizott...! Oké, Cole. Itt vagy, vagy éppen egy újabb közvélemény-kutatást tartasz a kutyákkal kapcsolatban?

COLE ST. CLAIR: Épp a hírnévről elmélgedtünk. Leon nem hallott rólam.

LEON: Nem olyan meglepő. Leginkább beszélgetős műsorokat hallgatok, néha egy kis jazzt.

F# LIVE: Ez Leon? Mit mond?

COLE ST. CLAIR: Azt mondja, hogy inkább a jazzt szereti. Ha látnád, megértenéd. Csak úgy árad belőle a jazz.

Elkezdtem mozgatni az ujjaimat a visszapillantó tükör felé. Leon félig ernyedt szemhéjjal keretezett pillantása egyetlen szomorú másodpercig elidőzött rajtam. Ezután megemelte a kezét a sebességváltón, és ő is belekezdett egy fél *jazz hands* mozdulatba, azaz fel-le mozgatta az ujjait.

F# LIVE: Hiszek neked. Mit mondasz majd neki, melyik albumotokkal kezdje?

COLE ST. CLAIR: Valószínűleg azt a feldolgozást ajánlom majd, a Spacebart, amit Magdalene-nel csináltunk. Az elég jazzes.

F# LIVE: Tényleg?

COLE ST. CLAIR: Van benne szaxofon!

F# LIVE: Lenyűgöző a zenei műveltséged. Na, akkor beszéljünk egy kicsit arról a Baby Northos dologról! Dolgoztál már vele máskor is?

COLE ST. CLAIR: Mindig is sz...

F# LIVE: Vajon mindenki tudja, hogy ki ő?

COLE ST. CLAIR: Tudod, Martin, elég bunkó dolog félbeszakítani másokat.

F# LIVE: Ezer bocs, öregem!

LEON: Én tudom, ki az.

COLE ST. CLAIR: Most komolyan? Őt ismered, engem meg nem? Leon tudja, ki az a Baby North.

F# LIVE: Leon tényleg eléggé adja. Nem lenne kedve esetleg összefoglalni a hallgatóknak, hogy mit tud Baby Northról? De csak ha nem okoztok közben balesetet.

Odanyújtottam a mobilomat Leonnak.

– Ebben az államban nem lehet kihangosító nélkül telefonálni – jelentette ki.

– Majd tartom – ajánlkoztam, mert arra számítottam, hogy úgylis visszakozni fog.

Erre beleegyezően megvonta a vállát.

Odacsusszantam az ülése mögé, és a füléhez tartottam a telefont. Rövidre nyírt frizurája teljesen szabadon hagyta a fülét.

LEON: Ő az a hölgy, akinek azok a netes műsorai vannak. Az az örült. Éles fogak pont com, de olyan furán betűzi. Számokkal talán? É-l-3-s-f-0-gak pont com? Nem is tudom. Lehet, hogy másik betűk helyett van.

F# LIVE: Szoktad nézni a műsorait?

LEON: Néha egy-egy fuvar között megnézem a telefonomon. Volt az az adás tavaly. Amiben az a drogos nő volt a kishabával.

F# LIVE: Kristin Bank. A legtöbben onnan ismerték meg az él3sf0gak.com-ot. Ki gondolta volna, hogy egy elvonón lévő kismamáról szóló sorozat ilyen népszerű lesz, mi? Tetszett?

LEON: Nem hiszem, hogy ezek olyan műsorok, amire azt mondja az ember, hogy tetszik, vagy nem tetszik. Egyszerűen csak nézzük.

F# LIVE: Pontosan tudom, mire gondolsz. Okés, akkor vissza Cole-hoz! Elgondolkodtató, hogy vajon miért akarja őt Baby North egy webes műsorba. Szerinted miért, Cole?

Nem most jöttem le a falvédőről. Azért érdekeltem Baby Northt, mert hoztam magammal a rajongótáboromat. Azért, mert jóképű vagyok, és jobban be tudom löni a sérómat, mint a legtöbb férfi.

Azért, mert túladaoltam magam a Josephine Club színpadán, aztán eltűntem.

COLE ST. CLAIR: Ó, hát valószínűleg az állat zeném miatt. Egyébként meg kifejezetten elbűvölő tudok lenni. Nyilván ez lehet az oka.

Leon megajándékozott egy féloldalas mosollyal. Araszolva cserélődtek előttünk az autók, mintha csak kártyalapok lennének egy pakliban. A vakító napfény visszaverődött a tükrökről és a reflektorokról. Az autópálya mentén pálmafák hosszú sora futott végig. Hihetetlen, hogy ez már Kalifornia, még hozzá a kellős közepe, és ennek ellenére még mindig elérhetetlen távolságban húzódott. A kocsiban ülve továbbra is olyan volt, mintha legalább két állammal odébb lennék.

F# LIVE: Van benne valami. Baby North a zenei ízléséről híres.

COLE ST. CLAIR: Vágom, hogy most poénkods.

F# LIVE: Ez gyors volt.

COLE ST. CLAIR: Ezt még soha senki nem mondta nekem.

F# LIVE: Ó! Vágom, hogy most poénkods.

Leonnal együtt hangosan felnevettem.

Találkoztam már Martinnal. Habár hangjában az örök fiatalság csendült, már azelőtt zenei újságíró volt, hogy én egyáltalán megszülettem volna. Az első interjúnk húszpercnyi ízléstelen disznó viccből állt, aztán találkoztam vele személyesen is, és rájöttem, hogy akár az apám is lehetne. Egymás után merültek fel bennem a kérdések: Mégis hogy merészel húsznak hangzani, és közben a hatvanadik évét taposni? Vajon a hangszalagokat is lehet plasztikáztatni? És mégis

mennyire sikerült vérig sértenem? De végül kiderült, hogy Martin az a fajta, cseppet sem piszkos fantáziájú idősebb pasas, akit szóraztatunk mi, fiatalabbak, akiknek nagyon is piszkos a fantáziája.

F# LIVE: Mennyi időbe telik, hogy megírd és felvedd ezt az új albumot? Nem kell sokáig várnunk, ugye?

COLE ST. CLAIR: Hat hetet gondoltam rá.

F# LIVE: Elég ambiciózus.

Ha az ember rákeres a Wikipedián az *ambíció* szóra, az én fényképem az első, ami szembejön vele. Amíg egyedül üldögéltem Minnesotában, írtam egy-két dolgot, de nagyon fura érzés volt, amikor megpróbáltam abban a vákuumban bármit is befejezni. Nem volt zenekar. Nem volt közönség.

A stúdióban szokott összejönni a dolog.

COLE ST. CLAIR: Ott lebeg a cél a szemem előtt.

F# LIVE: Mit gondolsz, itt maradsz, Los Angelesben?

Nem volt az erősségem, hogy bárhol is *ott maradjak*. De Isabel Culpeper Los Angelesben lakott. Amint eszembe jutott a neve, azonnal elindultam egy veszélyes, megszállottsággal kövezett gondolati lejtőn.

Addig nem hívhatom fel, amíg oda nem érek a házukhoz. Addig nem hívhatom fel, amíg ki nem talállok valami színpadias jelenetet, melynek során bejelentem, hogy Kaliforniában vagyok.

Addig nem hívhatom fel, amíg meg nem bizonyosodom róla, örül neki, hogy idejöttem.

Ha nem örülne neki, hogy itt vagyok, akkor...

Egyetlen mozdulattal kikapcsoltam a légkondit. Hosszú ideje most először éreztem azt, hogy túl közel vagyok a farkashoz. Felfordult a gyomrom, ami biztos jele volt annak, hogy közel az átváltozás.

COLE ST. CLAIR: Attól függ. Ha Los Angeles akar engem, akkor igen.

F# LIVE: Mindenki téged akar.

Leon felemelte a telefonját, hogy lássam a kijelzőt. Épp most vette meg a *Spacebart*. Előadó: NARKOTIKA (feat. Magdalene). Boldogabbnak tűnt most, mint amikor találkoztunk, amikor még Larry volt. Odakint kínzó hőség tombolt. Az aszfalt mozogni látszott a kipufogók alatt. Egy perc alatt egyetlen centit sem haladtunk előre. Egy képernyőn keresztül bámultam Los Angelest.

Hagytam, hogy Isabel a gondolataim közé lopózzon, és most már semmi egyéb számára nem maradt hely. Az autó, az interjú, minden más... Csakis és kizárólag Isabel létezett. Ő volt az én dalom.

COLE ST. CLAIR: Tudjátok, mit, Martin és Leon? Ki fogok szállni a kocsiból most azonnal. Innentől gyalog megyek.

– Ez nem olyan út, ahol gyalogosan lehet közlekedni. Szerintem tilos az út mentén gyalogolni. Van itt bárki más, aki kiszáll a kocsiból, és gyalog megy tovább?

Nem láttam senki mást. De olyan ritkán látok bárki mást azt csinálni, amit én szoktam! És ha látnék, akkor az egyértelmű jele lenne annak, hogy ideje váltani.

Isabel...

F4 LIVE: Várj csak! Mit mondott Leon? Hol vagy?

Gondolatban már magam mögött hagytam az interjút. Minden egyes csepp akaraterőmre szükségem volt, hogy képes legyek visszatérni a figyelmemet Martin kérdéseire.

COLE ST. CLAIR: Nem támogatja az ötletemet. A 405-ösön vagyunk. Nem gáz. Jó formában vagyok. Az ember nem is gondolná, hogy mennyi izmot magára szedhet az elvonón. Jössz te is, Leon?

Ekkorra már kicsatoltam a biztonsági övem. Odahúztam magamhoz a hátizsákomat – az egyetlen dolgot, amit magammal hoztam Minnesotából. Leonnak tágra nyílt a szeme. Nem tudta eldönteni, hogy komolyan gondolom-e vagy sem, ami nevetséges volt, hiszen én mindig mindent komolyan gondoltam.

Isabel. Csupán néhány kilométernyire tőlem.

Szívem heves dobogásba kezdett. Tudtam, hogy kordában kellene tartanom magamat, mert hosszú út áll még előttem. De képtelen voltam rá. Olyan sok hétbe telt megtervezni ezt a napot, és annyit álmodoztam a kivitelezés közben!

F4 LIVE: Most próbáld rávenni Leont, hogy hagyja ott a kocsit az államközi autópályán?

COLE ST. CLAIR: Próbálom helyrehozni az életét, amíg még nem késő. Gyere velem, Leon! Magunk mögött hagyjuk ezt az autót, te meg én. Veszünk joghurtfagyaltot és megváltjuk a világot.

Leon kétségbeesetten emelte fel a kezét. Néhány pillanattal ezelőtt még a *jazz hands* mozdulatot járták az ujjai. Milyen könnyen csalódást tudott okozni.

LEON: Nem lehet. Önnek sem lenne szabad. Most épp dugó van, de néhány perc múlva vége. Csak várjon...

Megfogtam a vállát.

COLE ST. CLAIR: Oké, ennyi volt. Köszönöm, hogy itt lehettem, Martin.

F# LIVE: Leon is megy?

COLE ST. CLAIR: Nem úgy néz ki. Majd legközelebb. Remélem, tetszeni fog a dal, Leon. A számla rendezve van, ugye? Szuper.

F# LIVE: Cole St. Clair, a NARKOTIKA exfrontembere. Igazán élveztem!

COLE ST. CLAIR: Na, ezt viszont már hallottam máskor is.

F# LIVE: A világ boldog, hogy visszakapott, Cole.

COLE ST. CLAIR: Most még ezt mondja a világ. Na, jó. Mennem kell!

Kinyitottam az ajtót, miközben letettem a telefont. A mögöttünk álló autó a lehető leghalkabban dudált egyet, amikor kimásztam. A hőség... ó, a hőség! Egy igazi érzelm volt. Uralma alá vont. A levegőben negyvenmillió autó és negyvenmillió virág illata terjengett. Mint egy szintisza adrenalinlöket – eszembe jutott minden, amit valaha is csináltam Kaliforniában, és minden, amit megtehetek itt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Leon gyászos arckifejezéssel bámult kifelé, úgyhogy gyorsan oda-
hajoltam hozzá.

– Sosincs késő változtatni – biztattam.

– Képtelen vagyok rá – felelte.

Összetörték a szavak.

– Nyomd tövig a gázpedált, és hadd szóljon, Leon!

Vállamra dobtam a táskát, elsétáltam egy várakozó fekete Merce-
des előtt, majd elindultam a legközelebbi kijárat felé.

Valaki odaordította:

– NARKOTIKA a király!

Dobtam neki egy csókot, aztán átugrottam a beton válaszfal fö-
lött. Amikor földet értem, már Kaliforniában voltam.